

δοθείσας υποσχέσεις οί γιανίτσαροι εισελθόντες κατέσφαξαν τούς κατοίκους και έπυρπόλησαν τήν πόλιν. Έκ τής φρουράς, συγκειμένης εξ Ίταλών και Γάλλων, 12 μόνον άνδρες μετά του άρχηγού αυτών Σκρά Μαρτινέγκου διέφυγον· εκ τών περισηθέντων δέ κατοίκων μέρος μὲν άνεχώρησεν εις τά όρη, μέρος δέ απέμεινεν έν τή πόλει, ένθα ήσπάσθη τόν Μωαμεθανισμόν, και απέτέλεσεν έπειτα τά πληρώματα τών πειρατικών πλοίων τών Τούρκων. Έκτοτε τό Δουλικίνιον δις έπολιorkήθη άνευ έπιτυχίας υπό τών Ένετών τῷ 1696 και τῷ 1722.

Ἡ ἀρχαία πόλις τοῦ Δουλικινίου κείται έντός φρουρίου, περιβαλλομένη υπό ύψηλῶν επάλξεων άφ' ένός, άφ' έτέρου δέ υπό βράχων άποτόμων. Τό φρούριον άπό θαλάσσης φαίνεται δυσάλωτων και όχυρόν, άλλ' άπό τής ξηράς δεσπόζεται υπό τών λόφων Μαζζουρι και Κολόντζα. Τά όρειχάλια τηλεβόλα αυτου, περι τά εϊκοσιν αριθμούμενα, κείται παρερριμμένα· τινά τούτων διακρίνονται διά τό μέγα αυτών μήκος, πάντα δέ φέρουσι τά σηματα τής Ένετίας.

Αί οικίαι τής αρχαίας πόλεως είναι περίπου 100, πᾶσαι πολυώροφοι· έπι τών νεουσιών πρὸς τήν θάλασσαν, αϊτινες πιθανῶς άνήκον εις έπισήμους οικογενείας, φαίνονται ύγη οικοσήμων. Αί όδοι δέ είναι στεναι, άνωφερεις και δύσβατοι. Πρὸς Α. τών μεσημβρινῶν επάλξεων κείται τά έρείπια τοῦ ναοῦ τής αρχαίας Μητροπόλεως τής Παναγίας· γλυφαί, άνάγλυφα τινά σχεδόν εξαλημιμένα βυζαντιακού ρυθμοῦ, μαρτυροῦσιν ότι ή θεμελιώσις αυτου άνέρχεται εις τούς χρόνους τών άυτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου.

Έν μέσω τής πόλεως υπήρχε τετράγωνος πύργος χρησιμεύων ως σκοπιὰ και τόπος άστρονομικῶν παρατηρήσεων· έπι τούτου ύστερον οί Τούρκοι· έτοποθέτησαν ώρολόγιον, άλλὰ τῷ 1845 ό πύργος κατεστράφη διχοτομηθεϊς υπό κεραυνου. Εύρωχωράται δέ δεξαμεναί έν τή πόλει πρὸς διατήρησιν τών όμβρίων ύδάτων έν ώρα πολιορκίας ύφίστανται έτι και νῦν έν καλή καταστάσει.

Μετά τήν κατάληψιν τής πόλεως υπό τών Τούρκων, πολλοί τών Δουλικινιατῶν, και δὴ οί δυσπειθέστεροι, μὴ υποφέροντες τήν έν τῷ φρουρίῳ οϊκησιν, μικρόν κατά μικρόν μετώκησαν εις τά προάστεια, σήμεραν άποτελούμενα εξ έξακοσίων οικιῶν 3,500 κατοίκων, πάντων σχεδόν Όθωμανῶν· πρὸ όλίγων δέ μόλις έτων επεστράπη νά κατοικήσωσι και χριστιανοί τινες. Τά προάστεια, άτε κείμενα επὶ κατωφερειῶν λόφων, ὦν τὰς ύπειρείας βρέχει ή θάλασσα, παρέχουσι τερπνὸν θέαμα τῷ καταπλέοντι εις Δουλικίνιον· έν μέσω έχουνσι τήν άγοράν· μεταξύ δέ τούτων και τής πόλεως υπάρχει κρήνη κομφή, έργον τουρκικόν· έντός δέ αυτών τών προαστείων κείται έτέρα κρήνη, έργον ένετικόν, ως λέγεται, εξ ής ύδρεύονται και τά

πλοία, και παρά τή όποια υπάρχει πλατάνος παμμεγέθης, υπό τήν όποιαν συνέρχονται τό έσπέρας οί κάτοικοι. Έξω τών προαστείων, και επί τής όδοῦ τής άγοῦσης εις Σκόδραν, κείται ρυπαρά και πενυχράι καλύβαι Άθιγγάνων σιδηρουργῶν, περι τὰς εκατόν.

Υπό τήν πόλιν κείται και μικρός λιμνη προσβαλλόμενος υπό τών βορειῶν άνέμων, ένθα προσορμίζονται μόνον άλιευτικά πλοίαρια. Άλλοτε ήτο εύρωχρότερος, άλλὰ κατεχώσθη υπό σεισμοῦ· έτι δέ νῦν δεικνύουσιν οί κάτοικοι εκατόν βήματα πρὸς τήν ξηράν όγκολίθους φέροντας μεγάλους κρίους, όμοίους πρὸς τούς έν χρήσει έν τῆς λιμέσι εις πρόπδεςιν τών πλοίων.

Τό κλίμα τοῦ Δουλικινίου είναι εύκραές και υγιεινόν, οί κάτοικοι βωμαλέσι και άνδραιοι, άφ γυναικες δέ φημίζονται άνά πᾶσαν τήν Άλβανίαν επὶ καλλονῆ, κομφότητι και εύκαμφία μελῶν.

Τῷ 1859, ότε ό Hequard εξέδωκε τήν περι Άλβανίας μελέτην του, οί Δουλικινιαται ειχον 180 πλοία· τούτων δέ ό αριθμός κατ' έτος αυζάνει. Οί πλοίαρχοι, και περ πρακτικῶν γνώσεων ναυτικῆς μόνον άτοχοι, επιχειροῦσιν εις μεγάλους πλόας. Άλλοτε ήτο τό Δουλικίνιον φωλεὰ πειρατῶν τολμηροτάτων και επιφύδων εις τὰς παραλίαις πόλεις τής Ίταλίας. Έν γενεί δέ εφημίζοντο ως άριστοι ναυτικοί άνά πᾶσαν τήν Τουρκίαν κατά τήν 17 και 18 εκατονταετηρίδα, και οί Σουλτάνοι επεζήτουν αυτους έν τῷ στόλῳ, όπου πολλοί άνυψώθησαν και εις τό αξίωμα τοῦ Καπιτάν-πασά. Διασώζονται δ' έτι παρ' αυτοις ήρωϊκά ήσματα εις μνήμην άνδραγαθημάτων πειρατικῶν. Τὰς πειρατείας τών Δουλικινιατῶν κατέστειλαν τά καταδρομικά τών Άγγλων έν τῷ Άδρια, επεδόθησαν δ' εκτοτε εις τήν θαλασσίαν έμπορίαν, και τῷ 1818 ειχον 400 πλοία διαφόρου μεγέθους, άλλὰ τό ναυτικόν τουτο κατεστράφη κατά τόν άγωνα τής ανεξαρτησίας τής Έλλάδος υπό τών Έλλήνων πειρατῶν.

Τό Δουλικίνιον άπό τής 9^{ης} εκατ. μέχρι τής αλώσεως αυτου υπό τών Τούρκων ήτο έδρα επισκόπου εξαρτωμένου μέχρι τοῦ 1030 άπό τοῦ μητροπολίτου Σπαλάτου· εκτοτε δέ άπό τοῦ αρχιεπισκόπου Αντιβάρως. Σήμεραν άπαν τό διαμέρισμα Δουλικινίου υπάγεται εις τήν επισκοπήν Σκόδρας.

Περὶ τό Δουλικίνιον κείται τινά χωρία, μέρος μὲν επὶ τής πεδιάδος, μέρος δέ επὶ τών κατωφερειῶν τών περίξ λόφων, οϊκούμενα υπό 2,500 κατοίκων, Μωαμεθανῶν και Χριστιανῶν, πάντων μετερχομένων τήν γεωργίαν και κτηνοτροφίαν. Μεταξὺ τών χωρίων Πιστόλας και Σάλτσι υπάρχουσιν αρχαίαι λατινικαί εκκλησίαι, και έν τῷ χωρίῳ Άγ. Νικολάου, κείμενῳ εις τὰς εκβολὰς τοῦ Βογιάνα, υπήρχεν άλλοτε Μοναστήριον Βενεδικτινῶν, τὰ νῦν ήρειπωμένον, διατηρουμένης μό-

τὴν Ῥωσίαν. Ἀπὸ πενήντα δὲ ἐτῶν τὰ πράγματα ἠλλαζαν πολὺ ὀλιγώτερον ἢ ὅσον κοινῶς νομίζεται.

Τῷ 1817 ὁ Ἀλέξανδρος Πούσκιν ἔχων ἡλικίαν δεκαοκτὼ ἐτῶν ἐξῆλθε τοῦ αὐτοκρατορικοῦ λυκείου τοῦ Τζαρσκοῦ-σελο, ἔνθα ἔσχε συμμαθητὴν μὲν τὸν πρίγκηπα Γόρτζακωφ, καθηγητὴν δὲ τῆς γαλλικῆς φιλολογίας τὸν ἀδελφὸν τοῦ Μαρά κρυπτόμενον ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον M. de Boudri. Ἐίχε δὲ τόπον ὠφελῆθαι ἐν τῇ σχολῇ ἐκείνῃ ὁ νεκρὸς Ἀλέξανδρος, ὥστε καὶ καθηγηταὶ καὶ μαθηταὶ τὸν ἐνόμιζον πρόβατον ἀπολωλὸς· τῷ ὄντι δὲ ἐφαίνετο ἐξηντλημένος καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ κατὰ τὸ σῶμα. Ὁ βίος ὁ «à la française», εἰς ὃν ἐδόθη ἐξελθὼν τοῦ σχολείου, ἐπεθεβαίωκε κατ' ἀρχάς τὰς προφητείας τῶν ἐν τῷ λυκείῳ, ἀλλ' ὅτε μετ' ὀλίγον ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον τοῦ ἔργου Ῥούσαλαρ καὶ Λιούμιλα ἠναγκάσθησαν οἱ μάντις νὰ ἀλλάξωσι γνώμην.

Σάτυρά τις, ἣν εἶχε δημοσιεύσει κατὰ τοῦ Ἀρακτζίεφ, εὐνοουμένου τότε τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου τοῦ Α', ἐπήνεγκεν εἰς τὸν Πούσκιν εὐτυχῶς—εὐτυχῶς δ' αὐτὸν καὶ διὰ τὴν Ῥωσίαν—μακροχρόνιον ἐξορίαν πρῶτον μὲν εἰς τὸ Κίςχενεφ, ἔπειτα εἰς τὸ Ψκῶφ. Ὁ ἐπαρχικὸς βίος ἔπασσε καὶ τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ποιητὴν. Διότι ἐκεῖ ἠναγκάσθη ὁ Πούσκιν νὰ ἐργάζεται, ἐκεῖ, ἀπομακρυνθεὶς τῆς δηλητηριασμένης κοινωνίας τῆς Πετροπόλεως, συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν. Τὸ δὲ πάντων σπουδαιότατον εἶνε ὅτι χάρις εἰς τὴν ἐξορίαν ἐκείνην δὲν εὐρίσκετο ἐν Πετροπόλει τῇ 25 Δεκεμβρίου 1825, ὅτε ἐξεβράχη ἡ κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου στάσις. Ἐὰν ἦτο ἐκεῖ, θὰ συμμετείχε καὶ αὐτὸς τοῦ κινήματος καὶ θὰπεστέλλετο, ὅπως οἱ λοιποὶ συνωμῶται, οἵτινες πάντες σχεδὸν ἦσαν φίλοιτο, εἰς τὰ χαλκωρυχεῖα τῶν Οὐραλίων. Ὁ Πούσκιν ἔτυχε χάριτος. Ὁ Νικολάος τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὰ ἀνάκτορα. «Ἄν ἤθελες τύχει, τῷ λέγει, ἐν Πετροπόλει τῇ 25 Δεκεμβρίου, μετὰ τίνων θὰ ἦτο μετ' ἐμοῦ ἢ μετὰ τῶν ἀνταρτῶν»; — «Μετὰ τῶν ἀνταρτῶν», ἀπάντησεν εὐθαρσῶς ὁ ποιητὴς, καὶ ἡ ἐσθλὴς αὐτῇ ἀπάντησις ἔκαμεν, ὥστε νὰ συγχωρηθῶσιν εἰς τὸν «Βολταῖρον τῆς Ῥωσίας» βραδύτερον οὐκ ὀλίγα ἀστάθειαι. Ἀλλὰ καὶ τότε, ὅτε ἠδύνητο νὰ κατακρίθῃ ἕως ἐπὶ ἀστασίᾳ πολιτικῇ, ἡ Μούσα τοῦ ὑπῆρξεν οὐδὲν ἦτον πάντοτε φιλόπατρις. Πρὸς τοὺς διασύροντας τὴν Ῥωσίαν ἔνεκα τῆς Πολωνίας ῥήτορας καὶ δημοσιογράφους τῆς Εὐρώπης ἀνέκραξε τὰ ἐξῆς ὁ ποιητὴς.

«... Ἦσυχάσατε! εἶνε ἔρις μεταξὺ Σλαβῶν, εἶνε ἔρις οἰκιακὴ, παλαιὰ, ἣν ἤδη ἐζύγισεν ἡ μοῖρα, ἔρις, ἣν ἀδυνατεῖτε σῆς νὰ διαλύσητε. . . . Καὶ θὰ ἦτο τάχα νέον τι πρᾶγμα τὸ νὰ ἐλθωμεν εἰς διάστασιν πρὸς τὴν Εὐρώπην; Ἐχασε τάχα ἡ Ῥωσία τὴν ἐξίν τοῦ νὰ νική; Τόσον ὀλίγοι τάχα εἰμεθα οἱ Ῥῶσοι; Ἡ μήπως ἀπὸ τοῦ Περσ. μέ-

χρι τῆς Ταυρίδος, ἀπὸ τῶν παγερῶν τῆς Φινλανδίας βράχων μέχρι τῆς Κολχίδος τῆς πυρκαύστου, ἀπὸ τοῦ τινασσομένου Κρεμλίνου μέχρι τοῦ αἰωνίου τείχους τοῦ Πεκίνου, δὲν δύναται ἡ Ῥωσία πάσα φρίσσοσα ὑπὸ λογγῶν νὰ ἐξεγερθῇ; Στείλατέ μας, ῥήτορες, τὰ θυμωμένα τέκνα σας, ἡ Ῥωσία τοῖς φυλάττει θέσεις μεταξὺ τῶν τάφων τῶν ἀδελφῶν τῶν».

Τῶν στίχων τούτων ἡ ἔμπνευσις εἶνε ὁμοία πρὸς τὴν τοῦ «Γερμανικοῦ Ῥήνου» τοῦ Ἀλφρέδου Μυσσέ.

«Φοβήθητε μήπως τὰ ἄσματά σας τὰ βακχικὰ ἐξυπνήσουν τοὺς νεκροὺς σας ἀπὸ τῆς αἵματηρᾶς τῶν ἀναπαύσεως».

Ἄς ἴδωμεν τώρα τὸν Πούσκιν πλανώμενον, μελαγχολικόν, ἐν ταῖς σέπταις τῆς Βεσσαραβίας· ἐκεῖ δὲν εἶνε πλέον Μυσσέ ὁ ποιητὴς τῆς Ῥωσίας, ἀλλ' εἶνε Ἐλγαρ Πόε, ἔχων ἔτι πλείονα πικρίαν καὶ πλείονα πυρρονισμόν τοῦ Πόε.

«Πετᾶ πρὸς τὸν κόρακα ὁ κόραξ, ὁ κόραξ κρᾶζει πρὸς τὸν κόρακα· κόραξ, ποῦ θὰ φάγωμεν; πῶς νὰ τὸ μάθωμεν;

«Ὁ κόραξ ἀποκρίνεται πρὸς τὸν κόρακα· ἡξεύρω ποῦ θὰ φάγωμεν, εἰς τὸν ἀγρὸν, κοντὰ εἰς τὸ μαῦρον δένδρον, ἐκεῖ ἐδολοφονήθη ἦρος.

«Διὰ τί, ἀπὸ ποῖον ἐδολοφονήθη; Τὸ ἱεράκι τοῦ μόνου τὸ ἡξέριε καὶ ἡ μαύρη του ἢ φοράδα καὶ ἡ νέα του σύζυγος.

«Ἐφυγεν εἰς τὰ δάση τὸ ἱεράκι, ὁ ἐχθρὸς ἔππευσε τὴν μαύρην φοράδα καὶ ἡ σύζυγός του περιμένει τὸν ἀγαπητόν της, ὄχι τὸν νεκρὸν, τὸν ζωντανόν».

Τὸν ἀκόλαστον Πούσκιν, τὸν ποιητὴν τῆς Γαβριηλίδος, ἧς ἦρος εἶνε ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ, τὸν ἀφίνομεν δὲν εἶνε εὐκολον νὰ παραθέσωμεν τι χωρίον ἐκ τοῦ ποιήματος ἐκείνου.

«Ἀλέξανδρε Σέργιεβιτς, τῷ εἶπεν ἡμέραν τινὰ ὁ αὐτοκράτωρ, δὲν ἔχεις πλέον ἀνάγκην τῆς λογοκρισίας διὰ τὰ ποιήματά σου, ἐγὼ θὰ ἦμαι εἰς τὸ ἐξῆς ὁ κριτὴς τῶν ἔργων σου». Ὁ δὲ Πούσκιν, μαθὼν ὅτι τὰ ἔργα του ἔμελλον τοῦ λοιποῦ νὰ ὑποβάλλωνται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Νικολάου, ἠναγκάσθη μὲν νὰ ἀπέχη πλέον πάσης ἐννοίας πολὺ ἐλευθεριαζούσης ἢ προσβαλλούσης τὴν θρησκείαν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἦτο ἀπηλλαγμένος τῆς συνήθους λογοκρισίας, ἥτις ἦτο καὶ γελοία καὶ ἀλλόκοτος. Προῖστατο δ' αὐτῆς κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ὁ ἰδιαιτέρας σύμβουλος Κρασόβσκις, ὅστις ἐπὶ ὅλα εἰκοσὶν ἔτη ὑπῆρξεν ἡ ἐνσάρκωσις αὐτῆς καὶ ὅστις, ἐγένετο γνωστὸς ἐπὶ παραδοξολογία διὰ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Πούσκιν. Τῷ 1849 ὁ Κρασόβσκις ἔπεισε τὸν ἐπὶ τῆς Παιδείας ὑπουργὸν πρίγκηπα Χιρίνσκι Τσιτσμάτωφ νὰ ἀπαγορεύσῃ «πάσαν ζωγραφίαν ἀπεικάζουσαν γυναικίαν, μὴ οὐσας ἐντελῶς ἐνδεδυμένας ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν γονάτων». Ὁ αὐτὸς λογοκριτὴς ἀπηγόρευσε ὡσαύτως καὶ τὴν τύπωσιν τοῦ περιφήμου ῥω-

ἀκινήσιαν, ἀνεσηκώθη ὀλίγον καὶ εἶπε γαλλιστί· « Σταθῆτε, ἔχω δυνάμεις διὰ νὰ πυροβολήσω καὶ ἐγὼ ». Ὁ Δαντὲς, ὅστις εἶχε πλησιάζει, ἐπανήλθεν εἰς τὴν θέσιν του. Ὁ Πούσκιν ἐπηρειζόμενος διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐσκόπευσε βραδέως, καὶ εἶτα ἐπυροβόλησεν. Ὁ Δαντὲς ἐκλονίσθη καὶ ἔπεσεν. Ὁ Πούσκιν ἔρριψε χαμαὶ ὡς θριαμβευτῆς τὸ πιστόλιον κράζων « Bravo ! » Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν ὑποκόμητα τοῦ Ἀρχικὸν ἠρώτησεν « Ἐφρονεύθη; » — « Ὁχι, ἀπήντησεν ἐκείνος, ἀλλ' ἐτραυματίσθη εἰς τὸν βραχίονα καὶ εἰς τὸ στήθος. — Παράξενον πρᾶγμα, ὑπέλαβε πάλιν ὁ ποιητῆς, ὑπέθετον ὅτι θά μ' εὐχαρίσσει ὁ θάνατός του, ἀλλὰ τώρα αἰσθάνομαι τὸ ἐναντίον ». Ὁ ὑποκόμης ἐζήτησε νὰ τοὺς συμπιλιώσῃ, ἀλλ' ὁ Πούσκιν τὸν διέκοψε λέγων· « Ἄν ἀμφοτέροι θεραπευθῶμεν, θὰ ἐπαναρχίσωμεν ».

Ὁ ἀτυχὴς ποιητῆς δὲν ἐπέπρωτο νὰ θεραπευθῆ· ἡ σφαῖρα τοῦ Δαντὲς τῷ εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὴν κάτω κοιλίαν, εἶχε θραύσει τὸ ὄστον καὶ εἶχε διατρυπήσει τὸ ἔντερον. Ἐπὶ δύο ἡμέρας διήρκεσεν ἡ ἀγωνία. « Ὅταν μετέφερον τὸν Πούσκιν τραυματισμένον καὶ τὸν ἐξήπλωσαν ἐπὶ τοῦ σοφᾶ, γράφει ὁ πρίγκηψ Βιάζεμσκη, αἱ πρῶται του λέξεις ἀπετάθησαν πρὸς τὴν γυναῖκά του. « Πόσον εἶμαι εὐτυχῆς ! τῇ εἶπε· εἶμαι ζωντανὸς καὶ εἶσαι πλησίον μου ! Ἔσο ἡσυχος ! Οὐδὲν ἔχει τις νὰ σοῦ κατηγορήσῃ, ἤξεύρω ὅτι εἶσαι ἀθῶα ».

Παρακάλεσε τὸν ἱατρὸν νὰ τῷ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν περὶ τῆς καταστάσεώς του, οὗτος δ' ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ σωθῇ. « Σ' εὐχαριστῶ, εἶπε τότε ὁ ποιητῆς, διότι μοὶ εἶπες τὴν ἀλήθειαν ὡς τίμιος ἄνθρωπος. Θὰ τακτοποιήσω τώρα τὰς ὑποθέσεις μου ». Ὀλίγας ὥρας πρὸ τοῦ θανάτου του, ἔφθασεν εἰς τὸν οἶκόν του ὑπασπιστῆς τις τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου κομίζων τὸ ἐξῆς αὐτόγραφον ἐπιστόλιον, γεγραμμένον διὰ μολυβδοκονδύλου.

« Ἀγαπητὲ Ἀλέξανδρε Σέργιεβιτς, ἂν ἡ θεία Πρόνοια θελήσῃ νὰ μὴ ἐπανιδῶμεν πλέον ἀλλήλους ἐπὶ τῆς γῆς, σὲ συμβουλεύω νὰ ἀποθάνῃς ὡς χριστιανός. Μὴ φροντίσῃς περὶ τῆς τύχης τῆς γυναικὸς σου καὶ τῶν τέκνων σου, ἐγὼ θὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπ' αὐτῶν ».

Ἡ εἰδήσις τοῦ θανάτου του ἐπήνεγκεν ἐν Πετρούπολει μετὰστασιν σκέψεων καὶ γνωμῶν, ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς τὰς ἐλαφρὰς καὶ εὐμεταβόλους κοινωνίας. Ἐθεωρεῖτο πλέον μάρτυς ὁ Πούσκιν καὶ δῆμιος ὁ Δαντὲς, πάντες δ' ἐνόμιζον ὡς ἂν τὴν λαμπάδα τῆς Ρωσίας τὴν εἶχεν ἀποσβέσει ἀποτόμως ἀγροῖκος καὶ βάρβαρος χεὶρ. Τὰς τοιαύτας δὲ γνώμας τῆς μεταμεληθείσης κοινωνίας ἐξέπροσώπησεν ἐν καυστικαῖς στροφαῖς ὁ ποιητῆς Λερμόντωφ. . . .

Ὁ Δαντὲς ἠναγκάσθη νὰ καταλίπῃ τὸ ῥωσικὸν ἔδαφος φοβούμενος τὴν κοινὴν ἀγανάκτησιν,

ἀφ' οὗ πρότερον ἂν καὶ τραυματισμένος καθείρχθη ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Ἐφυγεν ἔπειτα λάθρα ἐν νυκτὶ σκοτεινῇ καὶ ὀμιχλώδει. Ἐπορεύθη εἰς τὴν Γαλλίαν, ἔνθα τὸν ἠκολούθησε καὶ ἡ σύζυγός του, ἐκεῖ δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα βαρῶνου Χέσκερεν μετέσχε τῶν πολιτικῶν πραγμάτων.

Ἡ χήρα τοῦ Πούσκιν ἐνυμφεύθη μετὰ τινὰ ἔτη εἰς δεύτερον γάμον τὸν γερούσιαστὴν Λάνσκοϊν, ὅστις ἔπειτα ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν.

[Joel Le Savoureux]

**Σ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Βουλευτῆς, μὴ διακρινόμενος ἐπὶ ὑπερβολικῇ καθαρϊότητι, ἐπιψηφισθείσης ἐν τῇ Βουλῇ πρότασως, ἣν αὐτὸς ἀπεδοκίμαζεν, ἀνεφώνησεν:

— Ἐπὶ τέλους, ἐγὼ νίπτομαι τὰς χεῖρας.

Τοῦτο ἀκούσας συνάδελφός τοῦ τις, ἀνεφώνησεν:

— Τέλος πάντων θὰ νιθῆ!

Ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ τῶν Παρισίων :

Ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ. — Κατηγορούμενε, ἐπιμένει ἀρνούμενος τὴν κλοπὴν, ἣτις σοὶ ἀποδίδεται ; Λησμονεῖς, ἀναμφιβόλως ὅτι σὲ εἶδον δύο ἄνθρωποι !

Κατηγορούμενος. — Ἄ, κύριε ἀστυνόμῃ ! Καὶ τί εἶνε δύο ἄνθρωποι ἀπέναντι τριάκοντα ὀκτὼ ἑκατομμυρίων Γάλλων ! . . .

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Οἱ ὑπηρεταὶ ! ! ! !

— Γιάννη ! ἀνακράζει ὁ κύριος, θὰ ἔλθῃς σήμερα ἢ ὄχι; . . . Ἐχω δέκα φοραὶς ποῦ σὲ φωνάζω ! Γιάννης ἐρχόμενος τέλος πάντων :

— Ἄ, μὰ τὸ παρακάμετε, ἀφέντη, μὲ τὰς ὑπερβολὰς σας ! . . . Δὲν εἶνε δέκα φοραὶς ὀποῦ μὲ φωνάζατε, παρὰ μόνον πέντε. ΙΩΝΑΣ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ὀδυνηρὰ τῷ ὄντι βάσανος εἶνε ἡ συνείδησις εἰς πάντα τίμιον ἄνθρωπον, πρὸ πάντων ὅταν δὲν εἶνε βέβαιος ὅτι ὑπάρχει ὑπερτέρα τις πρόνοια μὴ ἀφίνουσα ἀδράβετον τὴν θυσίαν (Octave Feuillet).

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὸ λούκιμα τοῦ ὄου μινυόμενον μετὰ κόπωσης ἀσβέσθου καθίσταται ἀξιόλογος κολλητικὴ ὕλη, δι' ἧς δυνάμεθα ἄριστα νὰ συγκολλῶμεν τὰ ἐκ πορσελάνης ἢ φαγεντιανᾶ σκεύη. Ἐπίσης ὁ νεόπηκτος τυρὸς, ἢ ἡ τυρόδης οὐσία τοῦ γαλακτος, τριβομένη ἐπὶ μαρμάρου μὲ ἐσθεσμένην ἄσθεστον, παρέχει ἔτι καλλιτέραν κολλητικὴν ὕλην, δι' ἧς δυνάμεθα νὰ συγκολλῶμεν σκεύη ἐξ ὑέλου, πορσελάνης, λίθου θραυσθέντα ἢ καὶ μέταλλον. Δὲν εἶνε δὲ ἀνάγκη νὰ εἶνε λίαν πυκνὴ ἡ κολλητικὴ ὕλη, καὶ πρέπει νὰ τὴν μεταχειρίζωμεθα ἀμέσως, διότι πήγνυται ταχύτατα.